

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.111 van 24 augustus 2016
in de zaak A. 219.858/XIV-37.141**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Koen Blomme
 kantoor houdend te 8820 Torhout
 Vredelaan 66
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 juli 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 170.521 van 27 juni 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 3 augustus 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste, tweede en derde middel zijn in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2.1. In de mate dat verzoeker in zijn eerste middel kritiek uit op de aanvankelijk bestreden beslissing van de staatssecretaris, is de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden, noch om de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast “dat verzoeker op zich niet concreet ingaat op de motivering in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat op basis van de aard en de ernst van de feiten en de recentheid in de tijd van de feiten dient te worden besloten tot een persoonlijk gedrag waaruit een actueel, werkelijk en voldoende ernstige gevaar blijkt voor een fundamenteel belang in de samenleving” en hij aldus “niet aan[toont] dat verweerder bij zijn beoordeling – die vertrekt van concrete strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde, en met name de aard en de graad van ernst hiervan en de recentheid in de tijd waarop deze zijn gepleegd, en niet van de opgelegde straf op zich – in casu kennelijk onredelijk heeft gehandeld”. Gelet op het feit dat in de aanvankelijk bestreden beslissing melding wordt gemaakt van verzoekers preventieve detentie van 11 november 2013 tot 3 juni 2014 en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd aangehouden op 11 november 2013 wegens “diefstal met braak, inklimming, valse sleutels”, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze verwijzen naar het recente karakter van de gepleegde feiten. In de mate dat verzoeker thans betwist dat de strafrechtelijke veroordeling op zich geen voldoende basis kan vormen voor de weigering, gaat hij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk stelt dat “op zich niet op basis van deze veroordeling [wordt] besloten tot een gedrag dat een actueel, werkelijk en voldoende ernstige gevaar vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving”. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3.1. In de mate dat verzoeker in zijn tweede middel kritiek uit op de aanvankelijk bestreden beslissing van de staatssecretaris, is de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden, noch om de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel en de “beginselen behoorlijk bestuur” zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in het bestreden arrest, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, wel degelijk uitvoerig in op de door hem aangevoerde elementen die moeten weerleggen dat uit zijn persoonlijk gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar blijkt en op de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. In de mate dat verzoeker in zijn tweede middel tracht aan te tonen dat hij “goed geïntegreerd is en geen actueel gevaar vormt” en dat er wel degelijk ernstige beletsels voorhanden zijn opdat zijn gezinsleven zou kunnen worden verder gezet in het land van herkomst, raakt zijn uiteenzetting dan ook de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is ook in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

4. Verzoeker herhaalt in zijn derde middel integraal het derde middel dat hij heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert enkel aan dat “door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte nooit afdoende is geantwoord geworden op deze argumentatie”. Hoewel hij verwijst naar de materiële motiveringsplicht is verzoekers kritiek in het middel beperkt tot de jurisdictionele motiveringsplicht wat het bestreden arrest betreft. Verzoeker gaat echter volledig voorbij aan en betreft zijn kritiek geenszins op de in de punten 2.3.2.1 tot en met 2.3.2.3 weergegeven motieven van het bestreden arrest. Wat de herhaling van het voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde middel betreft, is de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd om de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen en zich in de plaats van de eerste rechter te stellen. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig augustus tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams